

ПЕТОЛЕВКАТА

Който може да се върне 40 години назадъ, ще знае, вървамъ, цената на тая монета. Бѣла, хубава, свѣтлива, тя заемаше почетно мѣсто между пепелчука отъ петачета, рупчета, гологани и грошчета. Нѣкои я именуха „пендолевка“.

— Дори и за пендолевка не ти давамъ дървата, — думаше балканджията, за да покаже високото качество на стоката си.

А когато се съберѣха 2—3—4 петолевки въ нѣкоя кесия, тѣ причисляваха притежателя имъ вече къмъ богатитѣ хора.

Та за една моя петолевка е думата и точно за нея ще ви разкажа. Да, азъ спестихъ въ растояние на една година 5 лева. Точно така. — Учителътъ въ Гладно-бърдо и жена му учителка, т. е. азъ и жена ми, притежавахме вече една петолевка.

Кроихме планове, какво бихме могли да сторимъ съ тая петолевка. Решихме най-после да я изпратимъ на моята майка. Отиваме на пощата и написвамъ пощенски записъ за петъ лева до майка ми. Нека познае, че е синъ гледала...

Върщаме се горди и нестеснявани отъ нищо на ваканция. Мама ни посрѣща топло и съ сълзи отъ радостъ. Следъ месецъ се случи щастливо събитие у дома. Имахме си момченце. Лошото бѣ, че то дойде на двадесето число на месеца. До получаването на заплата имаше много дни. Трѣбваше да се купятъ нѣкои нѣща за малкото. Майка ми разбра положението ни и, както знаеше тя хитро и кротко да говори, настави:

— То, синко, не е срамота. Сиромашията ходи по хората. Не се стеснявайте! Ще ви помогна. Оная петолевка стои непокътната. Вземете я. Юнакътъ да е живъ!..

— Браво! — отвърщамъ на добрата женица, грабвамъ петолевката, изтърчахъ като лудъ на пазаря и накупихъ, каквото ми трѣбваше.